

פרשת דברים וימי תשעת הימים תש"פ – למה הקב"ה מוציא אותנו מהבית שלו?

1. **יחזקאל א, טז:** כה אמר ה' אלוקים: כי הרחקתם בגוים וכי הפיצותם בארצות ואהי להם למקדש מעט בארצות אשר באו שם – **מגילה כט, א:** אמר רבי יצחק אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל.

ברכות ח: שאל רבי יצחק לרב נחמן: מה הטעם לא בא מר לבית הכנסת להתפלל? אמר לו: איני יכול (מפני החולשה). אמר לו: יאספו מנין עשרה ויתפללו בביתו. אמר: קשה לי להטריח את הציבור. אמר לו: ויאמר מר לשליח הציבור שיודיע לו כשהציבור מתפללים (ויתפלל עם הציבור) ... שאמר ר' יוחנן משום רשב"י מהו שכתוב 'ואני תפילתי לך ה' **עת רצון** – אימתי עת רצון? בשעה שהציבור מתפללים ... שאין הקב"ה מואס בתפלתן של רבים.

איכה א: כל עברי דרך הביטו וראו אם יש מכאוב כמכאובי אשר עולל לי אשר הוגה ה' ביום חרון אפו: ממרום שלח אש בעצמתי וַיִּרְדְּנָה, פרש רשת לרגלי, השיבני אחור, נתנני שוממה, כל היום דוה.

יחזקאל כא, כו: כי עמד מלך בבל אל אם הדרך ... לקסם קסם, קלקל בחצים, שאל בתרפים - **רד"ק:** נקראת 'אם הדרך' שהדרכים פונים אליה והיא להם כאם... 'לקסם קסם' – לראות בקסמיו לאיזה דרך ילך אם לירושלים או לרבת בני עמון... ובשלת מיני קסם אלה ... נפל לו הקסם לירושלים.
2. **שבת קיב, ב:** אם ראשונים בני מלאכים - אנו בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים אנו כחמורים ולא כחמורו של ר' חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר אלא כשאר חמורים.

ליקוטי שיחות ב/361: אם ענין הגלות הוא רק כפרה על החטאים, היה צריך להיות שחושך הגלות יקטן במשך הזמן, כיון שבמשך הזמן התכפרו חלק מהחטאים והעונות. ולפועל רואים שכל שחולף הזמן, הגלות מתחזקת ופוחת גילוי האלוקות. בתחילת הגלות היה גילוי בדמות התנאים, אחר כך האמוראים, וככל שחולף הזמן, ההעלם האלוקי מתעצם וכמעט אין הרגש אלוקי.
3. **פתיחת ספר בראשית:** בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ. **פתיחת ספר ויקרא:** ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמור. **פתיחת ספר במדבר:** וידבר ה' אל משה במדבר סיני. **פתיחת ספר דברים:** אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן.

דברים יז, יח: והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר - **זוהר ח"ג רסא, א:** האי דאיקרי 'משנה תורה' – משום שמשא מפי עצמו אמרן.

נחמיה יג, א: ביום ההוא נקרא בספר משה באזני העם ונמצא כתוב בו אשר לא יבוא עמי ומאבי בקהל האלוקים – **מלבי"ם:** בספר משה – ספר משנה תורה שאמרו משה ששם באה אזהרה זאת. **מגילה לא:** אין מפסיקין בקללות [אין מוסיפים עולים באמצע הקללות] ... אלא מתחיל בפסוק שלפניהם ומסיים בפסוק שלאחריהן. אמר אביי: לא שנו אלא בקללות שבתורת כהנים, אבל קללות שבמשנה תורה פוסק. מאי טעמא ... **משה מפי עצמו אמרן.**

אברבנאל פתיחה לדברים: שאלתי ובקשתי אם משנה התורה אשר שם משה לפני ישראל, רצונו לומר "ספר אלה הדברים", היה מאת ה' מן השמים והדברים אשר בו משה אמרם מפי הגבורה? או ספר משנה תורה חברו משה מעצמו ואמרו כמבאר מה שהבין מהכוונה האלוקית בביאור המצוות? אלא משה רבינו אמר הדברים האלה וביאר המצוות שנזכרו פה לישראל לצורך פרידתו ואחרי שהשלים לאמרם - רצה הקב"ה שיכתוב בספר התורה כל זה כפי מה שאמרו משה.
4. **לקו"ש יט/6:** תכלית המכוון במתן תורה הוא חיבור בין עליון ותחתון, וכאשר יהודי מתייגע עם שכלו בתורה, אז 'תורת ה'" נקראת על שמו, 'תורתו', ועי"ז נעשית מציאותו מיוחדת עם חוכמתו ית'.

שבת פח: 'ויתיצבו בתחתית ההר' ... מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב ואם לאו - שם תהא קבורתכם. אמר רב אחא בר יעקב: מכאן מודעא רבה לאורייתא [שאם ירצו להשתמט מקיומה, יוכלו לטעון שקיבלוה מאונס]. אמר רבא: אעפ"כ **הדור קבלוה בימי אחשורוש**, דכתיב **'קימו וקבלו היהודים'** - קיימו מה שקיבלו כבר.

תוכן מלקו"ש לו/165: העילוי בימי הפורים שאז 'קיימו מה שקיבלו', היה לא מתוך אונס, אלא דווקא מתוך בחירתם החופשית, כמובא במגילה 'השתיה כדת אין אונס' ואדרבה 'לעשות כרצון איש ואיש'. ולכן גדלה שמחת פורים למעלה מכל מדידה והגבלה, עד שגם כאשר כל המועדים בטלים ביחס לשמחת הגאולה, שמחת פורים לא תיבטל וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים.